

Viharföld

(írta: Kovács Gyula)

1

A szolgálati televízió berregésére ébredtem. Ez a hang soha nem jelentett jót a számomra, mivel ilyenkor mindig megjelent az ágyammal szembeni képernyőn Robertson ráncos arca. Már a látványától kirázott a hideg. Na, nem a ráncok miatt... Az öreg a parancsnokom volt, és egy – egy ilyen megjelenést mindig valamilyen kellemetlen parancs követett.

- John Tyler, reggel nyolc órakor jelenjen meg eligazításra a parancsnoki szobában! – hadarta az öreg színtelen hangon, majd az adás hamarosan megszakadt.

A karórámra pillantottam, és meglepetten vettem észre, hogy megint sikerült elaludnom, hiszen már negyed nyolc volt. Ezt elvileg megtehettem volna, hiszen aznapra szabadságot vettem ki. Ugyan mi lehet olyan sürgős, hogy az öreg a szabadnapomon zaklat? - futott át rajtam a gondolat.

Gyorsan melegítettem egy készételt, de zuhanyozni már nem volt időm, ha időben oda akartam érni, hiszen a parancsnoki szoba harminc színtel felettem volt.

Villámgyorsan otthagytam azt a szobaméretű lyukat, amit immár négy éve a lakásomnak neveztem. Azóta, hogy szolgálatra jelentkeztem a rendfenntartó erőkhöz, mivel a lakás a szolgálatért járt.

Miközben a parancsnoki szoba felé lifteztem, egyre azon járt az eszem, hogy Robertson milyen parancsal fog meglepni. Abban nem lehetett kétségem, hogy megint fel kell mennem a felszínre, hiszen a berregős ébresztéseknek mindig ez lett a vége. Viszont, hogy a mentési feladat milyen bonyolult lesz, arról nem lehetett sejtésem, mint ahogy arról sem, hogy ki került már megint bajba. Sokkal jobban örültem volna egy átlagos napnak, amikor lopási és betörési ügyekkel kellett foglalkoznom az Alsó Szintek gettóiban. Csakhogy azokból nem lehetett megélni. Sokkal jobban fizettek egy sikeres mentésért, főleg akkor, ha valami fontos embert sikerült kimenekíteni.

Azonban nem sok időm maradt gondolkodni, mivel hamarosan feltárult előttem a parancsnoki szoba ajtaja. Amikor beléptem, az öreg gondterhelt arccal ült tekintélyes

méretű asztala mögött. Egy pillanatra megtorpantam, de intett a jobb kezével, hogy lépjek közelebb.

- Szolgálatra jelentkezem! – bólintottam a parancsnok felé.
- Hagyjuk most a formásokat, John! Sajnos, nincs rá időnk! – legyintett Robertson.
- Újabb mentési akció?
- Mondhatjuk, hogy igen... – felelte a parancsnok tőle szokatlan bizonytalansággal.
- Kik vannak bajban?
- Klímakutatók, szokás szerint. Hat fős csapat. Ami viszont nem szokásos, hogy Violetta Chandler is velük van. Ezt a tényt a mentésig kezelje bizalmasan Valahogy elérte az apjánál, hogy velük mehessen. Ráadásul akkora vihar közelít feléjük, amelyet az elmúlt húsz évben nem tapasztaltunk.
- Milyen erős a vihar? Hol kerültek bajba?
- Majdnem tízes és jó háromszázas tempóban közelít Panamaváros felé. Körülbelül hat óra múlva a városhoz ér. Szóval szedje össze az embereit, és induljon. Holnap ilyenkor már itt akarom őket látni – hadarta az öreg, majd szokása szerint intett, jelezve, hogy befejezettnek tekinti a beszélgetést.

Szép feladat előtt állok, gondoltam magamban. Egy csapat tudós és az elnök lánya egyszerre van bajban. Külön – külön sem lenne egyszerű történet, de így együtt... Rossz belegondolni is.

2

Amikor megérkeztem abba a földalatti hangárba, ahonnan a felszíni őrzőpatrok indulni szoktak, a négyfős csapatom már készenlétben várt. Szintén megkapták a riasztást, de tőlem várták a további információkat. A hangárban ugyan hiába várták, mivel a szűkös idő miatt úgy döntöttem, hogy majd útközben igazítom el őket. Így villámgyorsan beugrottunk a tizenhat személyes, páncélozott siklóba, és már indultunk is.

A sikló lassan átsurrant a hangár széttáruló kapuján, majd a lehető leggyorsabban utazási magasságba emelkedett. Az utazási magasság nem volt több négy - öt kilométernél, mivel nem mertünk a nagyobb szélességek birodalmába belépni, ugyanakkor a hegyekbe sem szerettünk volna beleütközni.

A dél – texasi tizenkettes kapun léptünk ki a felszínre, így maximális sebesség mellett is legalább három óra volt az út Panamavárosig. De csak akkor, ha útközben nem történik semmi előre nem látható körülmény. Bevallom őszintén, hogy nem sok olyan akció volt eddig, amelyen valami előre nem várt fejlemény ne történt volna.

Ahogy az utazási magasságot elértük, villámgyors eligazítást tartottam. Magamban áldottam összeszokott csapatomat, hogy senki nem tett fel ostoba vagy kötzködő kérdést. Így a pilóta kivételével mindenki nekikezdhetett aludni vagy lelkileg felkészülni. Az alvás luxusát nem engedhettem meg magamnak, de egyébként sem tudtam volna aludni, hiszen a gondolatok sebesen kavarogtak a fejemben, akárcsak a földi szelek. Nem bírtam másra gondolni, minthogy egyrészt életem legfontosabb küldetésében veszek részt, másrészt pedig arra, hogy valami nincs rendjén ezzel az egész történettel. Egyelőre csak megézés volt, de nem tudtam elhessegetni a gondolatot. Leginkább Violetta Chandler jelenlétét nem tudtam megemészteni. Rendes körülmények között az apja soha nem egyezett volna bele, hogy az egyetlen lánya felmenjen a felszínre. A klímakutatóknál megszokott dolog volt, hogy a felszínen lézengenek. Vizsgálták a légkört, amit az emberiség már rendszeren tönkretett. Voltak közülük néhányan, akik azon törték a fejüket, hogy visszafordítják a folyamatot, hogy lecsendesítik a légkört, de senki nem vette őket komolyan. Az elmúlt kétszáz évben egy lépéssel sem kerültek közelebb ehhez a célhoz.

Két órája sem utaztunk még, amikor merengésemnek Miguel Fonseca, a másodpilóta vetett véget, amikor a pilótafülke ajtaját résnyire kinyitva, igencsak gondterhelt arccal intett nekem, hogy lépjek be hozzájuk. Korábbi tapasztalataim alapján Miguel integetését soha nem követte kellemes következmény. Nem volt azonban mit tenni, így felpattantam a helyemről és fél percen belül a fülkében voltam.

Stephen Harper, a pilóta sem volt jobb hangulatban, feszülten kémlelte a sötétszürke és komor égboltot.

- Mi a gond? – kérdeztem, miközben nagyon is tudtam, hogy miről van szó.
- Egy viharzóna van előttünk. A műszer szerint legalább hetes erősségű vihar tombol a középpontjában. Ráadásul kétszázas tempóban mozog és az irányát is gyakran változtatja. Mit tegyünk?

Nem válaszoltam azonnal, hiszen több tényezőt is mérlegelnem kellett. Egyrészt belefutottunk egy olyan viharba, amelyet induláskor senki nem jelzett, hiszen akkor talán még nem is létezett, legfeljebb csiráiban. Így nem is ismerhettük meg a természetét, pedig nem ártott volna, mert minden vihar más és más. Másrészt mérlegelnem kellett, hogy áthaladunk – e rajta vagy megkerüljük. Áthaladni rajta felért egy öngyilkossággal, főleg akkor, ha a vihar szemét kapjuk el. Az sem volt nyerő megoldás, ha a viharzónát megkerüljük, hiszen már így is lehet, hogy későn indultunk el.

- Merre menjünk? – szegezte nekem a kérdést Stephen, miközben mindketten kérdően néztek rám.

Az elődje talán önmagában is megoldotta volna a problémát, de neki ez volt a harmadik éles bevetése. Könnyebb volt számára, ha annak passzolja át a döntést, aki úgyis az egész akcióért felel.

- Bemegyünk a viharzónába...
- Tessék? – kérdezte értetlen arccal a pilóta, de Miguel arcán is hasonló kifejezés tükröződött.
- Nincs időnk. Kerüljétek el a vihar szemét! Aztán vegyétek fel a kapcsolatot a csoporttal! És nem nyitunk vitát! – vettem véget az egyre idegesítőbb helyzetnek, majd sietve otthagytam őket.

Amikor kiléptem a fülkéből, másik két társam, Bill Hutchinson, a szerelő, és Lucille Santoro, a tolmács aggodó arccal nézett rám.

- Mi történt? – érdeklődött Lucille.
- Bemegyünk egy hetes viharba, úgyhogy kössétek be... - mondtam, de nem sikerült befejeznem a mondatot, mert egy széllokés nagyot dobott a siklón.
- Kezdődik, úgyhogy rajta! – kacsintottam feléjük.

Fél percen belül mindhárman bekötöttük magunkat az ülésekbe, és vártuk a vihar következő támadását. A következő rohamra nem kellett sokat várni, egy perccel később megint nagyot dobott a vihar a siklón. Még néhány széllokés következett, aztán megszűnt a jármű imbolygása. Mindhárman szinte egyszerre lélegeztünk fel, aztán kicsatoltam magam, hogy ismét a pilótafülkébe menjek.

Ahogy a fülkébe léptem, ismét nyugtalan arcok látványa fogadott, pedig a történetek után nagyobb jókedvre számítottam.

- Mi történt? Sikerült kikerülnünk a vihar szemét? – tettem fel a kérdést hasonlóan nyugtalanul.
- Sikerült, de nem sokon múlt. Nem is ez a gond... - válaszolta Stephen elgondolkodva.
- Hanem mi?
- Legalább hatodik nekifutásra sikerült a csapattal felvenni a kapcsolatot, mivel gyenge a jel...
- Ennek mi az oka? – vágtam a szavába.
- Egyrészt a légköri zavarok, másrészt a városon kívül vannak, körülbelül háromszáz kilométerre délre.
- Ez egyre jobb lesz... Vajon mit csinálnak ott?

A pilóták csak szótlanul néztek rám, mivel ugyanúgy nem tudták a választ, akárcsak én. Igyekeztem nyugodtnak tűnni, pedig az új fejlemény teljesen felidegesített. Az a félóra előny, amit a viharzónán való átkeléssel nyertünk, hirtelen semmivé lett.

Fél óra múlva érkeztünk meg azon terület északnyugati részére, amit száz évvel ezelőtt, a huszonegyedik század végén még Kolumbiának hívtak. Manapság viszont csak a Nyugati Tizenkettes Zóna nyolcas szektorának nevezték. Egyébként minek is név egy olyan területnek, ahol nem élnek emberek?

A landolás viszonylag zökkenőmentes volt, köszönhetően a sík terepnek és a szélcsendnek. A szélcsend kifejezés ebben az esetben meglehetősen viszonylagos, csak azt jelentette, hogy egy jó negyvenes sebességű szél fújt. Arra is gyorsan rájöttem, hogy mi volt ennek az oka. A sikló egy völgy központi részén szállt le, amelyet minden oldalról szélől védő hegyek vettek körül. Azonban voltak olyan viharok, melyektől a magas hegyek sem tudták a völgyet megvédeni. Éppen egy olyan közelített...

Gyorsan kiszálltunk a siklóból, én pedig igyekeztem hasonló sebességgel felmérni a leszállóhelyet és környékét. Alig tettem két lépést, amikor Stephen odalépett hozzám.

- Van egy kis gond...
- Mi lenne az?
- Az, hogy a sikló nem egészen szilárd talajon áll. Szinte az egész völgy egy nagy ingovány...
- Igen, és? – vágtam közbe, hogy egy kicsit gyorsítsak a tempón, miközben én is tudtam, hogy sokáig nem maradhatunk.
- Ők két kilométerre vannak innen, de az a rész annyira mocsaras, hogy ott nem lehetett leszállni.

Abban a pillanatban nem tudtam eldönteni, hogy Stephen igazat mond-e vagy csak az esetleges hibáját próbálja palástolni. Ezért úgy döntöttem, hogy átveszem a klímakutató csapattal történő kommunikációt tőle.

- Add ide a rádiót!

Stephen egy kicsit kelletlenül ugyan, de átnyújtotta a készüléket. Ahogy behallgattam, csak tompa zúgás volt hallható. Állítottam a frekvencián, de csak annyit értem el, hogy a zúgás mellé sístergés is társult.

- Mielőtt leszálltunk, akkor is ilyen süket volt a rádió?
- Nem.
- Mondtad nekik, hogy ne menjenek sehová?
- Igen.

Néhány pillanatra elgondolkodtam azon a helyzeten, ami az elmúlt percekben kialakult.

- Ami a rádióval történt, az nyilván a közeledő vihar hatása. Jó, ha van két óránk. Akkor indulunk! – fordultam a többiek felé, akik addig a háttérből figyelték kis beszélgetésünket. Közben vettem egy pillantást a rádió kijelzőjére, mivel láthatók voltak rajta a legutóbbi beszélgetőpartner

koordinátái, távolsága, valamint iránya is. Eszerint tíz perccel korábban a csoport kétezeregyszáz méterre és északra volt tőlünk. Stephent a siklónál hagytuk, a többiekkel elindultam a csoport irányába.

A következő fél órában a lehető legnagyobb sebességgel haladtunk a terepviszonyokhoz képest, de még mindig egy kilométerre voltunk a céltól. Igaza volt a pilótának, a talaj bizony egyre ingoványosabb lett, tényleg alkalmatlan volt a landolásra. Annál is inkább, mert a viharok által letarolt tájon a kidőlt és korhadt fatörzsek miatt még gyalog is nehéz volt haladni. Azt is szomorúan nyugtáztam, hogy a szél ereje is folyamatosan nőtt. Egyre inkább az járt a fejemben, hogy ha meg is találjuk őket, hogyan jutunk vissza a géphez. Tettem egy próbát a rádióval, de továbbra is zúgott és recsegett.

A következő fél óra az erősödő szélben még gyötrelmesebb volt, de aztán megérkeztünk ahhoz a ponthoz, ahonnan a rádióadás érkezett. A hely egy nyíltabb térség közepén volt, ahonnan száz – százötven méteres körben be lehetett látni a környéket. Hiába volt nálam távcső, a letarolt farengeteg miatt amúgy sem lehetett sokkal messzebbre látni. A csoportnak egyelőre azonban nyoma sem volt.

- Célhoz értünk – jegyeztem meg.
- Itt nincs senki. Mit tegyünk? – kérdezte Lucille aggodalmas arccal.
- Megpróbálkozom egy újabb rádióhívással. Ha ez sem működik, akkor sem várhatunk. Teszünk egy kört a tisztás körül, aztán elindulunk vissza, hátha találkozunk velük.

A rádió az eleinte a szokásos zajokat hallatta, aztán másodpercekre kitisztult a vétel. Végre érthető szavak hallatszottak a vonal másik végén.

- ...látom magukat. Négyszáz méterre vagyunk északra – mondta egy recsegős női hang a rádióban.

Mindannyian a megadott irányba fordultunk, és még akkor sem láttuk őket. Volt előttünk egy letarolt erdőfolt, az takarta el a kilátást. Nem volt mit tenni, elindultunk észak felé. Negyedórás fárasztó gyaloglás után egy újabb tisztásra érkeztünk. Tőlünk jó százméteres távolságra egy ötfős csoport állt körül egy masinát, ami szélességre és magasságra is meghaladta az egy métert. Ahogy észrevettek, megfordultak és elindultak felénk. Hamar felismertem a csoport élén Violetta Chandler magas, izmos alakját. Az a tény, hogy a csoport élén jött, számomra azt sugallta, hogy nem csupán elkísérte a csoportot, hanem ő csoport parancsnoka. Ezt a tényt viszont Robertson elfelejtette velem közölni, de talán még inkább eltitkolta előlem.

A töprengésemnek Violetta katonás hangja vetett véget. Előttem állt, és nyújtotta a kezét. Kölcsönösen bemutatkoztunk, de az ő esetében ez úgyszólván pusztán formáság volt.

- Már vártuk magukat. Nem kapkodták el – jegyezte meg csípősen.
- Maguk sem könnyítették meg a dolgunkat. Egyáltalán mit keresnek itt a letarolt erdő közepén?
- Csak kipróbáltunk valamit egy szélvédettebb helyen – felelte Violetta titokzatosan.

- És mit?
- Most még hadd maradjon meglepetés – válaszolta a nő, majd továbblépett, hogy a többieket is üdvözölje. Én is így jártam el a klímakutatókkal. Anélkül, hogy belemennék a részletekbe, a négy emberből csak kettő tűnt tudósnak, a két mexikói nő, Pilar és Carmen. A két férfi, Roy és Seth túl izmosnak, katonásnak és amerikaiak tűnt. Felismertem a fajtájukat, mivel én is szolgáltam az amerikai hadseregben. Sajnos a vezetéknevek megjegyzésében nem vagyok olyan jó, mint a megérzésekben.

Továbbhaladtam én is, csak hogy vessek egy pillantást a méretes szerkezetre, ami súlyra is igen tekintélyes lehetett, tekintve, hogy valamilyen fémből készült. Halk zúgás jelezte, hogy a gépezet akkor is működött. Körbenéztem párszor, de nem bírtam rájönni a rendeltetésére. Csoportom többi tagja is követte a példámat.

- Mi a franc ez? – kérdezte Lucille.
- Kérdezd meg a nagyasszonyt, nem hiszem, hogy most választ kapsz – biccentettem Violetta felé.

Miután túlestünk az egyperces gyors ismerkedésen, feltettem Violettának azt a kérdést, ami már akkor ott motoszkált bennem, amikor megláttam a különös gépet.

- Mit kezdünk a géppel? Nem lesz könnyű magunkkal vinni.
- Pedig kellene, egy ilyen gépet kár a semmi közepén hagyni – mosolygott Carmen rejtelmesen.
- Akkor viszont gyorsan kell lépni, mert egy órán belül olyan vihar lesz itt, amelyet még nem látott a világ – jegyeztem meg.
- Az nem olyan biztos – szólalt meg a Pilar nevű nő, miközben Violetta villámló tekintetet vetett rá.

A következő pillanatban lopva az embereimre pillantottam. Mindannyiuk arcán gyanakvó kifejezés ült, csak idő kérdése volt, hogy mikor rukkol elő valaki ismét azzal a kérdéssel, amit Violettának az előbb sikerült elodáznia. Már pedig ez sokáig nem sikerülhetett neki, mivel a csoportja is megosztottnak tűnt a kérdésben. Szemmel láthatóan a két nő dagadt a büszkeségtől és a közlési kényszertől, ha a gépezetről esett szó, míg Violetta és a két katona zavarban volt.

- Mi történt itt? Mire is szolgál ez a gép? – szegeztem a kérdést Violettának.
Az elnök lánya szigorúan végignézett a két másik nőn, csak aztán fordult felénk.
- Elmondom akkor, ha már úgysem maradhat tovább titokban. De felhívom a figyelmüket, hogy amit most hallanak, az szolgálati titok. Először is a szállítójármű motorja tönkrement, nem tudtunk semerre mozdulni. Jórészt ezért volt szükségünk magukra. Másodszor, amit itt látnak, egy olyan gép, ami képes viharokat gyengíteni, sőt szerencsés esetben akár megszüntetni is. Azonban még kísérleti stádiumban van, most próbáltuk ki először a gyakorlatban. Szerettük volna titokban tartani, de ez sajnos nem jött össze.

- És legalább működik? Megérte a nagy titkolózás? – kérdezte Hutchinson kaján mosollyal.
- Nem érzik a változást? – tartotta ki a jobb kezét Violetta.
Úgy látszott, hogy a találkozás elmúlt néhány perce teljesen elaltatta az éberségünket, mert észre sem vettük, hogy a korábbi erős szél gyenge szellővé szelődött.
- Tényleg... és hogy csinálja? – kérdezte Hutchinson ártatlan arccal.
Pilar már nyitotta volna a száját, de Violetta közbevágott.
- Elég, még az hiányzik, hogy elmond a működési elvét is! Különben sincs erre időnk!
Ekkor én láttam elérkezettnek az időt, hogy közbevágjak.
- Tényleg nincs időnk! Mi a helyzet a közeledő viharunkkal?
Violetta halványan elmosolyodott.
- Végre egy értelmes kérdés. Minden bizonnyal sikerült gyengíteniünk és elterelniünk.
- Biztos ez? – kérdezte Miguel.
- Mérget azért ne vegyen rá, úgyhogy indulnunk kellene...
Volt azonban még egy kérdés, amit úgy éreztem, hogy mindenképpen fel kell tennem.
- Csak még egy kérdés. Ezzel a masinával a viharokat nem csak enyhíteni, hanem gerjeszteni is lehet, ugye?
Violetta lefagyott egy pillanatra.
- Elméletileg igen, de a gyakorlatban még nem próbáltuk – mondta a nő tetetett lazasággal.
Egy szavát sem hittem el. Szóval ezért volt ez katonai akció. Egy jó kis vihar jól jöhet még a Keleti Zónák felszíni létesítményei és őrzései ellen is.
- És most mi a következő lépés? – kérdezte Violetta, aki bár rangban felettem állt, de az akciót mégis én vezettem.
- Feljebb pörgetjük a masináját, aztán idehívom a siklót. Leszállni ugyan nem tud, de van más megoldás is...
Violetta a géphez lépett és elforgatott egy gombot. Nem láttam semmit, de az addigi halk zúgás hirtelen felerősödött.
- Ez néhány percet igénybe fog venni. Addig ne hívja a pilótát.
- Miért? – kérdezte Lucille, aki még mindig ideges volt, és a műszaki tudományok nem tartoztak az erősségei közzé.
- Mert az egyik gép árthat a másiknak. Elég, ha ennyit tud.
Néhány perc múlva Violetta visszatekerte a gombot, és a zúgás abbamaradt.
- Na, most már hívhatja a gépet...
A gyakorlatban még én sem próbáltam, de tudtam, hogy a járműnek van lebegő funkciója, hiszen valamikor kaptam egy szimulátorral teletűzdelt pilóta kiképzést. A siklónak nem jelentett gondot, hogy néhány percet lebegjen egy-két méteres magasságban. A másik gépet pedig egy rámpán fel lehetett tolni.

Hívtam Stephent, a sikló pedig néhány perc múlva megérkezett. További néhány percbe került, amíg a két katona feltolta a rámpán a gépet, aztán indulhattunk is vissza a földalatti bázisra. Úgy döntöttem, hogy elkerüljük a vihar által érintett területet, pedig a szél sebessége jelentősen gyengült. Utasítottam Miguelt, hogy folyamatosan figyelje a vihar mozgását és sebességét.

Visszaúton Violetta mellém ült, pedig szívesen magamra maradtam volna a gondolataimmal. Néhány percig csendben ültünk, majd hirtelen Miguel hangját hallottam a fülhallgatóban.

- A viharnek semmi nyoma a szomszédos szektorban... - mondta Miguel olyan hangosan, hogy Violetta is hallotta.
- Ezek szerint működik a gép – jegyezte meg a nő.
- Úgy tűnik, hogy működik...
- Jól figyeljen ide, John! - fordult felém Violetta.
- Hallgatom...
- Még egyszer felhívom a figyelmét, hogy a mentőakció részletei köztünk maradnak egészen addig, amíg a gép létezése hivatalosan bejelentésre nem kerül. Jó lenne, ha ezt az embereiben is tudatosítaná. Ha bármi is kiszivárog, magát teszem felelőssé – mondta, majd az ablak felé fordult.

Az út hátralévő részén már nem szóltunk többet egymáshoz, mind a ketten a gondolatainkba merültünk. Egyre az járt a fejemben, hogy kitüntetnek vagy eltüntetnek-e a csapattal együtt, ha visszaérkeztünk. Az utóbbira is volt esély, hiszen az emberek eltűnése több évtizedes jelenség volt már a Nyugati Zónában. Korábban azzal nyugtattam magam, hogy az eltűntek amúgy is ellenzékiek voltak. Mi ugyan nem voltunk azok, de könnyen azzá válhattunk, akarattunk ellenére. Aztán elhessegettem magamtól a gondolatot, végül is azon múlt a sorsunk, hogy Violetta milyen jelentést terjeszt fel az apjához.

Jelen pillanatban sem tudom eldönteni, hogyan végződik ez a történet. Mert ugyan kitüntetés kaptunk és komoly pénzjutalmat, a hivatalos bejelentés még nem történt meg, pedig egy év is eltelt a mentés óta. Viszont Hutchinsont halálos áramütés érte, Stephen pedig lezuhant a gépével, amikor egy másik kilépő kapuhoz igyekezett. Két halálos baleset fél év alatt talán nem a véletlen műve. Ki tudja, hogy mi következik?